

Dokáže vyriešiť tajomnú šifru,
ktorá rozhodne o osude ľudstva?

MAJSTER HÁDANKÁR

DANIELLE
TRUSSONI

Ljndeni

Majster hádankár

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Danielle Trussoni
Majster hádankár – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

MAJSTER HÁDANKÁR

Danielle Trussoni

**MAJSTER
HÁDANKÁR**

Ljndeni

Na pamiatku Jamesa Alana McPhersona (1943 – 2016),
ktorý ma naučil, že písanie beletrie predstavuje určitú formu hry.

„Najvyššia bytosť je tá, ktorá vytvorila a vyriešila všetky
jestvujúce hádanky.“

– GOTTFRIED WILHELM LEIBNITZ

Náhle nadobudnutý syndróm učenca je zriedkavý zdravotný stav, pri ktorom normálny človek získa výnimočné kognitívne schopnosti v dôsledku traumatického poranenia mozgu. Na svete existuje menej ako päťdesiat prípadov náhle nadobudnutého syndrómu učenca.

PRVÁ HÁDANKA

hádanka

I

24. DECEMBRA 1909

PARÍŽ, FRANCÚZSKO

Ked' budeš čítať tieto riadky, chcem, aby si vedel, že ma mrzí všetka bolesť, ktorú som Ti spôsobil. Ako vieš, syn môj, roky som bojoval s démonmi, a hoci som zaplatil nesmierne vysokú cenu, nakoniec som sa zmieril s tým, čo ma prenasleduje. Nepíšem tento odkaz v snahe ospravedlniť svoje skutky. Až príliš dobre si totiž uvedomujem, že pre moje činy neexistuje odpustenie – pred tvárou Boha ani pred tvárou človeka. Píšem tento odkaz skôr z nevyhnutnosti. Je to posledná príležitosť, ako zaznamenať neuveriteľné udalosti, desivé a úžasné udalosti, ktoré zmenili život mne a môžu zmeniť život aj Tebe, ak nájdeš odvahu a ponoriš sa do záhad, ktoré sa chystám pred Tebou odhaliť.

Pýtaš sa, čo spôsobilo toľké utrpenie. Odpoviem Ti, ale rátaj s tým, že kto raz spozná pravdu, ťažko pred ňou unikne. Prenasleduje ma každý deň, každú hodinu a každú minútu. Jednoducho, nedá sa prehliadnuť. Závoj jej tajomstva ma priťahoval podobne, ako nočného motýľa priťahuje plameň sviece – *In girum imus nocte et consumimur igni*. Mal som šťastie, že som to prežil, a teraz sa o túto pravdu môžem podeliť s Tebou. A predsa sa mi, stojacemu na okraji priepasti, zvieria žalúdok pri pomyslení, že Ti zverujem také nebezpečné tajomstvo.

Trpím, ale toto utrpenie som si privodil sám. Veril som, že môžem spoznať, čo malo ostať nepoznané. Chcel som vidieť veci, tajné veci, a tak som nadvihol oponu medzi človekom a nebesami a pozrel som sa Bohu priamo do očí. V tom spočíva podstata hádaniek: striedavo ponúkať trýzeň i pôžitok. Možno Ťa zaskočí pravda, ktorú sa chystám odhaliť, ale ak Ti prinesie aspoň zrnko nádeje, potom môj posledný odkaz splnil svoj účel.

2

9. JÚNA 2022

RAY BROOK, NEW YORK

Mike Brink odbočil na poľnú cestu, prešiel cez hustý zelený les. La zastal pred vysokou kovovou bránou väznice. Jeho sučka, ročný jazvečík menom Conundrum (skrátene Connie), spala na podlahe dodávky, maskovaná tieňom. Ležala tak nehybne, že si ju dozorca, ktorý nazrel do dodávky, vôbec nevšimol. Letným pohľadom skontroloval, či sa údaje v Brinkovom vodičskom preukaze zhodujú s údajmi v jeho zozname, a potom ho nasmeroval k veľkolepej tehlovej budove, ktorá by sa hodila skôr do hororového filmu než do slnkom zaliateho júnového dňa.

Mike Brink mal dohodnutú schôdzku s doktorkou Thessaly Mosesovou, hlavnou psychologičkou v Newyorskom štátnom nápravnom zariadení slúžiacom ako ženská väznica s minimálnym stupňom stráženia na samote v Ray Brooku v New Yorku. Doktorka Mosesová mu minulý týždeň zatelefonovala a požiadala ho o stretnutie. Chcela sa s ním porozprávať o nezvyčajnej hádanke, ktorú nakreslila jedna z väzenkýň a s ktorou si nevedela poradiť. Tridsaťdvaročný Mike Brink sa venoval tvorbe hlavolamov a rébusov. Odkedy ho časopis *Time Magazine* vyhlásil za najtalentovanejšieho hádankára na svete, bol hádankami doslova zavalený. Väčšinu z nich okamžite vyriešil. Hádanka, ktorú mu opísala doktorka

Mosesová, však vyzerala zvláštne. Nepodobala sa na žiadnu z tých, čo sa mu doteraz dostali do rúk. Keď doktorku požiadal, aby mu hádanku poslala elektronickou poštou, vysvetlila mu, že by to bolo priveľmi riskantné. V prípade väzenských záznamov platia prísne pravidlá. „Nemala by som to s vami vôbec rozoberať,“ povedala. „No ide o osobitú pacientku, na ktorej mi veľmi záleží.“ A tak Mike Brink napriek rozrobenej práci a vyše tristokilometrovej ceste autom súhlasil s osobnou návštevou. Hádanky boli jeho vášňou, spôsobom, ako dať svetu nejaký zmysel. Jednoducho im nedokázal odolať.

Hoci bol krásny deň, väznica svojou hrozivou tehlovou konštrukciou a tmavými hranatými vežami pôsobila zlovestne. Keď Brink na internete čítal o jej histórii, dozvedel sa, že ju postavili v roku 1903 a pôvodne slúžila ako sanatórium pre pacientov trpiacich tuberkulózou. Čistý vzduch, vysoká nadmorská výška a nekonečné lesy sa stali neodmysliteľnou súčasťou liečby. Zariadenie sa preslávilo, keď sa objavilo v knihe Sylvie Plathovej *Sklenený zvon*. Plathová navštívila svojho priateľa, ktorý sa v sanatóriu uzdravoval, a potom toto miesto využila vo svojom románe. Teraz zariadenie poskytovalo ubytovanie stovkám väzenkyň. Z parkoviska Brink dovidel na nádvorie ohradené ostnatým plotom a na modernú kvádrovú prístavbu za ním. Prístavba strohosťou prudko kontrastovala s gotickými prvkami pôvodnej budovy. Dookola sa rozprestieral nekonečný, hustý les, ktorý tvoril prirodzenú prekážku medzi väzenkyňami a zvyškom sveta. Brink predpokladal, že táto forma izolácie bola zámerná: aj keby väzenkyňa prekonala plot, aj keby sa dostala cez ostnatý drôt, ocitla by sa uprostred prázdnej ničoty.

Brink zaparkoval v tieni, naplnil plastovú misku vodou pre Connie, poškrabal ju za dlhými, hebkými ušami, pripojil prenosný ventilátor do zapaľovača auta a mierne pootvoril okno, aby sa sučka cítila pohodlne, kým bude preč. Zvyčajne ju nenechával samu, ale vzdiali sa len na chvíľu, a na rozdiel od ťaživej vlhkej horúčavy Manhattanu tu mala svieži horský vzduch. „Hneď sa vrátim,“ povedal jej a vykročil k väznici.

Pred hlavným vchodom zastal pri dozorcovi, položil aktovku do plastového koša, preukázal sa vodičským preukazom a potvrdením o očkovaní proti covidu a prešiel cez detektor kovov. Na opačnej strane naňho čakala žena vo voľných tmavomodrých šatách. Bola vysoká a chudá, mala tmavohnedé oči, tmavú pleť a nakrátko ostrihané vlasy. Predstavila sa ako doktorka Thessaly Mosesová, hlavná psychologička.

Mike Brink sa predstavovať nemusel. Psychologička si ho zjavne vyhľadala na Googli. Napriek tomu sa naňho dlho uprene dívala a on vedel, že ju jeho vzhľad prekvapil. Meral 185 centimetrov, mal atletickú, štíhlu postavu, svalnaté ruky a pôsobil (aspoň ostatní to vraveli) švihácky. Ľudia neočakávali, že „maniak do hádaniek“ (ako ho občas podpichovala jeho mama) bude vyzeráť práve takto. Mal na sebe svoje obľúbené červené plátenné tenisky, čierne džínsy a tričko s nápisom *Niečo urobte*, cez ktoré si prehodil športovú bundu.

Ak do internetového vyhľadávača zadáte meno *Mike Brink*, okrem fotografií narazíte aj na video z televíznej relácie *The Late Show with Stephen Colbert* (*Nočná talkshow so Stephenom Colbertom*), ktorá sa nakrúcala na diaľku v roku 2020 počas pandémie, keď platil zákaz vychádzania. Brink vtedy pozval Colberta na virtuálnu prehliadku svojej knižnice plnej hádaniek a hlavolamov a otvoril jednu zo svojich japonských skriniek s rébusmi, na čo Colbert zareagoval vtípom o suši. Na Wikipédii nájdete odkaz na stránku hlavolamov v denníku *The New York Times*, kam Brink pravidelne prispieva, zoznam hádankárskych súťaží, ktoré vyhral, a odkaz na jeho profil v časopise *Vanity Fair*. Tam spoznáte jeho životný príbeh: obyčajné detstvo na americkom Stredozápade, ťažký úraz, ktorý zapríčinil vážne zmeny v jeho mozgu, aj podivuhodné schopnosti, ktoré sa uňho následne prejavili.

„Vďaka, že ste prišli tak rýchlo,“ povedala doktorka Mosesová. „Pricestovala by som za vami do mesta, ale nemôžem opustiť svojich pacientov.“

„Rozhodne ste vo mne vzbudili zvedavosť,“ odvetil Brink. „Poďľa vášho opisu sa zdá, že ide o niečo celkom nezvyčajné.“

„Pravdupovediac, vôbec netuším, o čo ide,“ priznala sa Thesaly Mosesová. „No ak niekto dokáže vnieŕ svetlo do tohto prípadu, potom ste to vy.“

Brinka znepokojila dôvera, ktorú doňho psychologička vkladala. Odkedy sa preslávil ako lúštitel' hádaniek, mnohí ľudia sa domnievali, že má nadprirodzené vlohy. Predpokladali, že ten, kto dokáže vymenovať 5 000 desiatinných miest Ludolfovho čísla alebo zostaviť takmer neriešiteľnú hádanku, môže predpovedať aj budúcnosť. Mike Brink však nemal nadprirodzené schopnosti a nedokázal zázraky. Bol len obyčajný chlapík so zriedkavým talentom alebo ostrovom geniality (ako to pomenoval jeho lekár). Jediné, o čo sa mohol pokúsiť, bolo rozlúsknuť záhadu, ktorú mu doktorka Mosesová ponúkla.

„Máte to so sebou?“ opýtal sa, keď si všimol zakladač v jej rukách.

„Poďte za mnou a porozprávame sa v súkromí,“ odvetila a naznačila mu, aby ju nasledoval po dlhej chodbe.

Hoci vedel, že väznica sa odlišuje od moderných nápravnovo-výchovných zariadení, podvedome očakával, že uvidí betónové cely a zamrežované okná, ako to videl vo filmoch. Doktorka Mosesová ho namiesto toho viedla cez pokojný, takmer útulný dlhý priestor, ktorý si síce zachoval vzhľad štátnej inštitúcie – výplň okien tvorili hrubšie sklá –, ale pôsobil ľudsky. Vedľa kovových detektorov sa nachádzali stromy v črepníkoch, na stenách viseli obrazy a chodbu pokrýval koberec. Sanatórium sa prispôsobilo modernej väznici rovnako, ako sa môže starý kostol prispôobiť zenovému meditačnému centru: symboly a vnútorné vybavenie sa zmenili, no základné usporiadanie sa zachovalo.

Doktorka Mosesová zaviedla Brinka do svetlej, modernej kancelárie a zavrela za ním dvere. Ocitol sa v úzkostlivo usporiadanom priestore: bezchybne uprataný stôl, obrazovka počítača, farebne